

Pamiętny dzień Łodzi. Początek bohaterstwa Wodza Narodu na Placu Wolności.

Łódź, 15 grudnia. Wczorajsze uroczystości odsłonięcia na Placu Wolności pomnika Tadeusza Kościuszki — pierwszego pomnika w Łodzi wypadły niezwykle okazale. Już o godz. 11 rano Plac Wolności oraz sąsiadujące z nim ulice Piotrkowska, 11-go Listopada, Nowomiejska i Pomorska zaczęły zalegać olbrzymie tłumy.

Około godziny 1 w południe tłum wzrósł do 60.000 osób. Dostępu do Placu Wolności broniły silne oddziały policji konnej i pieszej, która do miejsca uroczystości przepuszczała tylko osoby posiadające specjalne zaproszenia. Wokół pomnika, zasłoniętego płótnem, stały poczty chorągwi związków i stowarzyszeń.

U wylotu ulicy Piotrkowskiej stanęła pod bronią kompania Przysposobienia Wojskowego oraz orkiestra wojskowa. U stóp cokołu wystawiona została trybuna. Punktualnie o godzinie 1 w południe, to jest z chwilą przyjazdu p. wojewody Jaszczolta reprezentującego P. Prezydenta Rzeczypospolitej Mościckiego, prezydent miasta Ziemięcki rozpoczął uroczystość przemówieniem z trybuny. Przemówienie to słyszeć mogli wszyscy uczestnicy uroczystości, dzięki zastosowaniu gigantofonu.

Po przemowie rozległa się komenda oficera. Kompania Przysposobienia Wojskowego sprezentowała broń, a orkiestra zagrała hymn narodowy. Publiczność obnażyła głowy.

Strzał w restauracji. Gość po kolacji odebrał sobie życie.

Warszawa, 15. 12. (Od wł. kor.) — Nocy dzisiejszej w restauracji Millera na Placu Teatralnym popełnił samobójstwo nieznany gość. Po skończonej kolacji dobył on nagle rewolweru i mierząc w serce wystrzelił.

Ucieczka członków szajki fałszerzy dokumentów.

Wilno, 15. 12. W rejonie odcinka granicznego Rudziszki władze KOP-u ujęły niejakiego Lejdelsona i Makarowa (z Białegostoku), u których podczas rewizji ulawiono w walizce 14 fałszowanych dowodów osobistych, 17 książeczek wojskowych oraz 700 dolarów w gotówce. Nie ulega wątpliwo-

W chwili tej po pociągnięciu przez prezydenta Ziemięckiego sznura spadła płócienna zasłona i pomnik — monument wysoki na 16.70 metra od poziomu ukazał się po raz pierwszy w całej swej okazałości. Uczestnicy uroczystości zamarli na chwilę w zachwycie. Postać bohatera Wodza Narodu patrzyła na nich z cokołu. Aparaty fotograficzne pracowały niezamordowanie, uwieczniając na kliszach moment odsłonięcia pomnika.

Po odegraniu hymnu, rozległ się potężny śpiew zrzęszeń łódzkich towarzyszy śpiewających, które na podjum przed gmachem magistratu wykonały kantatę.

Na tem uroczystość zakończono. Odsłonięcie pomnika nie obyło się bez nieszczęśliwego wypadku, jakiemu uległ posterunkowy konnej policji Zenon Sikorski.

Sikorski siedział na potężnym niespokojnym b. koniu raczej ciężarowym aniżeli wierzchowym.

Koń zbyt silnie ściągnięty cugłami stanął dęba i poślizgnąwszy się na zamieszonym asfalcie ulicy upadł, przygniatając sobą jeźdźca, który uległ ciężkim, śmiertelnym obrażeniom ciała.

Rannego policjanta przewieziono niezwłocznie do szpitala.

Odsłonięty pomnik tłumy łodzian okładaly przez cały dzień. Wczorajem pierwszy łódzki monument, oświetlony specjalnie przystosowanymi reflektorami, tonął w świetle.

Pogotowie w stanie beznadziejnym odwoziło go do szpitala. Ze znalezionych dokumentów wynika że jest to 40-letni Mikołaj Madejski, zamieszkały w Grójcu.

Trzy mniejsze banki amerykańskie zawiesiły wvoty.

Nowy Jork, 15. 12. (PAT.) — Trzy nowe mniejsze banki środkowo-zachodniej części kraju zamknęły swe kasy. W jednym z nich, a mianowicie w banku sta nowym Elroy w stanie Wisconsin, złożone tu depozyty wynosiły 450 tysięcy dołów.

Śliskie chodniki i jezdnie. Gdzie popół i paseki

Łódź, 15 grudnia. Od dwóch dni na ulicach miasta, zwłaszcza w godzinach rannych — panuje gołoledź, która powoduje wiele nieszczęśliwych wypadków.

Pomimo specjalnego w tej sprawie rozporządzenia Starostwa Grodzkiego — dozorczy nie wysypują piaskiem bądź po piołem jezdni i chodników.

Na ulicy Piotrkowskiej i Placu Wolności na każdym kroku widać potykające się i wywracające konie.

Wartoby na ten fakt zwrócić baczniejszą uwagę.

Ciekawe posiedzenie radnych m. Konstancynowa

Łódź, 15. 12. W środę o godzinie 7-ej i pół wieczorem w Konstancynowie odbył się posiedzenie Rady Miejskiej, które należało być do b. ożywionych ponieważ na porządku dziennym znalazła się sprawa

darowizny placu pod rozszerzenie cementarza ewangelickiego, sprawa uchwalenia na rok 1931/2 podatków samoistnych i dodatków komunalnych do podatków państwowych, sprawa zmiany pozycyji budżetowych w ramach uchwalonego budżetu, sprawa wprowadzenia poprawek do statutu emerytalnego pracowników miejskich oraz kwestyja zaliczenia wysłu gi lat do praw emerytury pracowników miejskich.

21-letni praktykant kancelaryjny fałszerzem banknotów 20-złotowych.

Łwów, 15. 12. Zawiadomił policję w Borszczowie kupiec Drak Samie że do sklepu jego przyszedł nieznamy mu bliżej osobnik i zażądał od żony sprzedać baterji elektrycznej oraz grzebyka. Za przedmioty te zapłacił ów osobnik banknotem 20-złotowym i zażądał wydania reszty. Ponieważ banknot ten wydał się Drakowej fałszywym, posłała ona swego 8-letniego syna do sąsiedniego sklepu celem wymiany

na drobne. Osobnik ów widząc jak'ś zamieszanie, oświadczył Drakowej, że później się zgłosi po resztę i pozostawiłszy zakupione rzeczy, umknął.

W czasie przeprowadzanych dochodzeń policja ustaliła że fałszowania banknotu 20-złotowego dopuścił się 21-letni Józef Podolski,

praktykant kancelaryjny. Podolski przyznał się do czynu i zeznał, że banknot ten malował wieczorami przez dwa tygodnie zaś cienie wodne po robił tuszem. W czasie rewizji znaleziono u niego 11 tubek farb olejnych, 2 pudełka farb wodnych i 2 pędzle. Podolski skłóto arestowany i odstawiono do więzienia w Czortkowie.

Wieżniak utopił swą narzeczoną na wyraźne jej życzenie

Trzemeszno, 15. 12. Mieszkaniec wsi Trzemeszał pod Trzemesznem Wojciech Kaniasty utopił w jeziorze Słowikowskim zatrudnioną u gospodarza Biernata służącą 22-letnią Irenę Kornicką. Szczegóły tej ponurej zbrodni są następujące:

Onegdaj wyjechał Kaniasty w godzinach wieczornych wraz z Kornicką do Słowikowa. Tutaj zbroczyli oboje z drogi, kierując swe kroki do pobliskiego jeziora gdzie, jak wykazało śledztwo policyjne, dokonana się cicha a straszna w swej grozie tragedia.

Kaniasty utopił w nurtach jeziora Kornicką. Po dokonaniu mroźnej krew w żyłach zbrodni zabrał K. swój rower i wrócił najspokojniej do Trzemeszna Zaniepokojony dłuższą nieobecnością Kornickiej chlebodawca, gospodarz Bier

nat, dał znać o zaginięciu swej służącej policji, która wszczęła energicznezukiwania za zaginioną. Biorąc pod uwagę okoliczność, że Wojciecha Kaniastego łączyły z Kornicką węzły miłostki, rozpoczęli posterunkowi P. P. śledztwo od narzeczonego. W ogniu krzyżów pytań zaczął się Kaniasty p'atać, udając, że sprawa jego z powodu niemożliwości udowodnienia alibi jest już przegrana, przyznał się do zbrodni utopienia Kornickiej w jeziorze Słowikowskim. Straszny swój czyn tłumaczył zbrodniarz tem, że stracił swą kochankę i utopił

na wyraźne jej życzenie. Wczoraj wydobyto zwłoki uleszczonej kobiety z jeziora. Wojciecha Kaniastego odstawiła policja do więzienia śledczego.

Matka uśmierciła swe nieślubne dziecko. Wyrok śmierci w Czortkowie.

Czortków, 15. 12. — Rozpoczęła się tu kadencya Sądu przysięgłych przed sądem okręgowym w Czortkowie rozprawa przeciw Annie Krajewskiej, żonie Dymitra i przeciw Iwanowi Kusznierkowi, obojgu z Iwana Pustego ad Mielnica, z których pierwsza oskarżona została o zbrodnię morderstwa, popełnioną na swoim nowonarodzonem już 3 dni liczącem dziecku, a drugi oskarżony został o współwinę w tej zbrodni.

Wedle aktu oskarżenia dziecko było owocem stosunku miłosego między Krajewską a Kusznierkiem.

Kiedy oskarżona zauważyła swój stan brzemienności i o tem zawiadomiła swego amanta, ten miał namówić ją do uśmiercenia noworodka. Krajewska w 2 dni po urodzeniu się dziecka wlała noworodkowi esencję octową do ust, co spowodowało śmierć dziecka.

W toku śledztwa oskarżona podała, że esencję octową sama kupiła, atoli przy rozprawie zmieniła swe twierdzenia Oświadczyła, iż w tym samym dniu, w któ

rym poród się odbył, Kusznieryk, spotkał ją przypadkowo na wsi obok Sławopu, wręczył jej flaszeczkę z esencją octową dla uśmiercenia dziecka.

Sędziowie przysięgli nie dali wiary zeznaniu Krajewskiej i werdyktem swoim potwierdzili postawione im pytanie co do morderstwa, zarzuconego Krajewskiej, natomiast zaprzeczyli pytanie co do współwinny w morderstwie, zarzuconego Kusznierkowi, w ślad zacem Trybunał wydał wyrok, skazujący Krajewską na karę śmierci

przez powieszenie, a zarazem uniewinniający Kusznieruka w zupełności od zarzutów oskarżenia.

Kusznieryk odpowiadał z wolnej stopy.

Co z radą miejską Łodzi?

Łódź, 15. 12. Jak wiadomo z dnia 24 listopada b. r. uchyłony został ten kadencji Rady Miejskiej m. Łodzi.

W związku z powyższym prezydent Magistratu m. Łodzi na skutek specjalnego zlecenia Rady Miejskiej — zwrócił się do czynników miarodajnych w sprawie wydania rozporządzenia o nowych wyborów do Rady Miejskiej m. Łodzi.

Odpowiedzi w tej sprawie należy spodziewać w najbliższych dniach.

Zdarzenia i wypadki ubiegłej doby.

(-) Właściciele nieruchomości w dzi w dniu 14 b. m. w lokalu przy ul. morskiej 21 pod przewodnictwem inż. fałszewskiego uchwalili powołać do Izby Właścicieli Nieruchomości. Dla zorganizowania teje powołali „Małą Izbę pod przewodnictwem posła na Sejm Schimmla. Izba ma za zadanie wszystkim określić ustawowo dodatek komunalny do państwowego podatku nieruchomości, bardzo często „wydymony” przez gminy.

(-) Sejm Śląski uchwalił wniosek przedmiocie zawieszenia postępowania karno-sądowego przeciwko Koriant...

Zła pogoda — wzrost zachorowań. Heine-Medina w Łodzi.

Łódź 15 grudnia. W ciągu ubiegłego tygodnia Wydział Zdrowotności Publicznej znotował szereg wypadków chorób zakaźnych. Naogół nasilenie chorób zmniejszyło się, gdyż znotowano 94 wypadki, pod-

czas gdy w poprzednim tygodniu było ich 105.

Duru brzuszego znotowano 14 wypadków (w poprzednim tygodniu 13), błonicy 41 wypadków (poprzednio 45), błonicy 22 wypadki (poprzednio 29), róż-nych 8 wypadków (poprzednio 2), gorącz-

ki połogowej 7 wypadków (poprzednio 11), odry 1 wypadek (poprzednio 3) i Heine-Mediny 1 wypadek.

We wszystkich wypadkach zastosowano dezynfekcję przeciwko szerzeniu się chorobom i separację przed otoczeniem.

PORADNIA WENEROLOGICZNA
Lekarzy-specjalistów ZAWADZKA 1
czynna od 8 rano do 9 wieczór, od 11-12 i 2-3 przyjmują kobiety lekarz w niedziele i święta od 9-2 pp.
Leczenie chorób WENERYCZNYCH, A OCZOPŁCIOWYCH i SKORYNYCH
Badanie krwi wydzielin na syfilis tryper.
Konsultacje z neurologiem i urologiem.
Gabinet światło-leczniczy Kosmetyka lekarska
Oddzielna poczekalnia dla kobiet
PORADA 3 zł

Dr. med. **Z. RAKOWSKI**
KONSTANTYNOWSKA 9. Tel. 127-81.
Specjalista chorób uszu, nosa, gardła i płuc.
Przyjmuje od 12 - 2 15 - 7.
Od 10 - 11 i od 2 - 3 w Lecznicy.

Dr. med. **H. LUBICZ**
Specjalista chorób skórnych, wenerycznych i oczoplciowych,
Ul. Cegielniana Nr. 43. Tel. 141-32.
Przyjmuje 8 - 10, 12 - 2 15 - 5 w niedziele i święta 9 - 1.
Dla pań oddzielna poczekalnia.

Dr. med. **H. BORZEKOWSKA**
Chor. kobiece i akuszeria POWRÓCIŁA
ul. Gdańska Nr. 44, tel. 185-88.
Przyjmuje od 5-7 po poł.

Dr. **SOŁOWIEJCZYK**
Specjalista chorób skórnych i wenerycznych.
Piotrkowska 99. Tel. 144-92.
Przyjmuje od 3 - 6 po poł. i od 8 - 9 wiecz.
W niedziele i święta od 9 - 1 po południu

Dr. **Jan Dobrowolski**
Choroby skórne i weneryczne.
Godz. przyjęć 8-9, 1-2 i 7-8
Karłowicza 26. Telefon 118-04.

Do akt Nr. 1563/30 1930 r. OGLOSZENIE.
Komornik Sądu Powiatowego w Zgierzu, Stanisław Scholtze zam w Zgierzu, ul. Gen. Dąbrowskiego Nr 18, na zasadzie art 10.30 U P C ogłasza że w dniu 22 grudnia 1930 r. od godz 10 rano w Aleksandrowie przy ul. Ogrodowej 10 i Rynek 16 odbędzie się sprzedaż z przetargu publicznego ruchomości, należących do Nuchema Najdata i Hersza-Chajma Najdata i składa jących się z mebli oszacowanych na sumę złotych 1390.
Zgierz, dnia 10 grudnia 1930 r.
Komornik St. Scholtze.

NIEZBĘDNY PRZEWODNIK DLA KAŻDEGO DOMU
W tych dniach opuściła prasę bardzo pożyteczna proszura
D-ra Bronisława Handelsmana
(b. naczel. lekarza Szpitala św. Aleksandra w Łodzi)

Wskazówki dla chorych na żołądek
CENA ZŁ. 2.
Do nabycia w księgarni Karola Neumillera, Piotrkowska Nr. 61 jak również w innych księgarniach

Dr. med. **EDWARD REICHER**
Specjalista chorób skórnych i wenerycznych.
Leczenie diatermją. Elektroterapia.
ul. Południowa Nr. 28, tel. 401-93.
Przyjmuje od 8-11 rano od 5-5 wiecz.
w niedziele od 9 - 1 p. p.
Dla niezamożnych ceny łeczne.

Ogłoszenia drobne.
RADJOAPARATY i części, detektory komoet od zł. 25.— „Radiola”, Piotrkowska 88, telefon 105-34 Najtaniej bo w podwórzu.

UWAGA EPIDEMJAJ!!! Chcesz być zdrowym i nie ulec grypie, dżwo!!! 163-30 — do „Pogotowia Krawieckiego Kiersza”, Żeromskiego 61 Garderobe dezynfekuje, odświeża, czyści, pierze, farbuję, przerabia, reperuje, niekuje i szt. ceruje Futra czyścimy i farbujemy po łpsku.

DO WYNAJĘCIA 2 duże pokoje frontowe, dostatnio umeblowane, dla doktora, adwokata lub handlowca. Piotrkowska 6, m. 8 godz. od 12 do 4-tej, tel. 154.00.

Z POWODU wyjazdu, budka z węglem do sprzedania, Ul. Marysińska 49, wiadomość: Marysińska 51, Piasecki.

Dr. J. NADEL
AKUSZERKA CHOROBY KOBIECE
godz. przyjęć od 3-5 po poł.
Pomorska Nr 7 tel. 127 84.

Dr. N. HALTRECHT
Choroby skórne i weneryczne.
Piotrkowska 10.
Przyjmuje od 8 - 9 rano, 12 - 3 po poł. 18 - 9 wiecz.
W niedziele i święta od 9 do 1 po poł.

Apollo
11-go Listopada Nr. 16.
Dzisiaj Premiera!

Film, który przewyższa wszystkie co dotąd widziano p.t.
ZAGŁADA OD WSCHODU
Potężny dramat ilustrujący katastrofizm dziejowy, który grozi zagładzie świata.
W rolach głównych: **Benita Hume, Jameson Thomas i Humberston Wright**
Orkiestra symfoniczna pod batutą A. Baigelmana. Początek codziennie o godz. 4-ej w soboty i niedzielach o godz. 12-ej

Następny program:
Legion Potępieńców

Zaczarowana proteza inwalidy.

Sensacyjny proces o znaleźne.

31 października r. ub. zmarł w Warszawie polski obywatel Noah Goldberg, mający w spadku dwa małe kufery pełnione starymi gratami, w których znajdowała się użyta proteza. Władze zarządziły przewiezienie kuferek do kostnicy, zaś rzeczy przetranszowały do polskiego konsulatu. W piwnicy konsulatu w międzyczasie podczas poszukiwań w kufierku Goldberga, konsulat wiedeński otrzymał od konsulatu w Nowym Jorku, zawiadania, że według krewnych Goldberga, znajdował się w posiadaniu dużej sumy pieniędzy. Wówczas urzędnik konsulatu, p. W. Wider, udał się do piwnicy, po skrupulatnym przeszukaniu kuferek znalazł najpierw dwadzieścia dolarów, a następnie w kieszeni starych potarganych banknotów 300 dolarów. Wider, będąc sam inwalidą wojennym, noszący protezę, zainteresował się protezą. Sięgnął do środka i poczuł, że mieszczą się wewnątrz jakieś papiery. Po wstrząśnięciu zaczęły się sypać z wnętrza proclolary, tworząc okazałą sumkę — 10 dolarów. Wzruszenie to wywołało w swoim czasie olbrzymią sensację w Wiedniu i spowodowało formalną pielgrzymkę do konsulatu dziennikarzy z zagranicy, obecnie zaś stało się przedmiotem rozprawy sądowej. Wider bowiem wystąpił na drodze sądowej, żądając od spadkobierców Goldberga 10 procent znaleźnego.

Rodzinę zmarłego zastępował na rozprawie adwokat dr. Merwin, który oświadczył, że spadkobiercy zamierzają sprawę tę zlikwidować w drodze polubownej. Wobec tego rozprawę odroczone.

Dr. med. Różaner
 Specjalista chorób skórnych, wenerycznych i moczopięciowych
ELEKTROTHERAPIA.
 ul. Narutowicza 9, tel. 128 - 98 (Dzielnia)
 Pracymuje od g. 8—10 rano i od 5—8 po poł.
 Oddzielna poczekalnia dla Pań.

Olbrzymi homar za szybą.

Nielortunna interwencja opiekunów zwierząt.

Powiadają, że między zwierzętami wrew od setek lat, że szykują się na wielką rewolucję z panem stworzenia — człowiekiem. Jeśli to nastąpi, to najwłaściwiejszy wybuch będzie w krajach południowych i wschodnich, gdzie podobno

specjalnie brutalnie traktuje się zwierzęta. W oknie bardzo popularnej restauracji tureckiej wyłożono olbrzymiego homara. Prawdziwego, żywego homara. Może z obawy przed jego agresywnością, a może i z innych względów, dość, że uwiązano go na sznurku. Nagle zbliżyło się do okna wystawowego restauracji dwu panów, przedzierając się energicznie przez tłum ciekawych. Po chwili poszli do lokalu i zażądali dość natarczywie gospodarza, który ukazał im się onieśmielony i zakłopotany. Oburzenie jego nie miało jednak granic, kiedy zobaczył karty wizytowe owych panów, legitymujące ich jako członków towarzystwa opiekunów nad zwierzętami. Ale panowie ci, obojętni na jego wybuchy gniewu, zażądali stanowczo uwolnienia homara z krepujących go więzów.

Nie pomogli tłumaczenia gospodarza, opiekunowie zwierząt obstawali przy swoim, grożąc, że jeśli ich nie usłucha, przywołają policję. Między gośćmi, siedzącymi w restauracji, powstało ogromne zamieszanie. Wywiezła się ożywiła dyskusja na temat, czy homara gnębi sznur, na którym jest uwięziony, czy też nie. W lokalu zapanowała wesołość, jakiej dawno nie pamiętano. Wreszcie zjawili się przywołana policja. Kiedy chcieli zaopiekować się homarem, bohaterem dnia, pokazało się, że już go z okna wyjęto.

Kucharz wrzucił go do gotującej wody, aby przywrócić z niego smaczną zakąskę. Tak się zakończyła tragicomiczna historia „męczarni” homara na sznurku i niefortunnej interwencji jego opiekunów.

Jaskinia gry dla „Warszawki”.

Wspaniałe kasyno w Otwocku

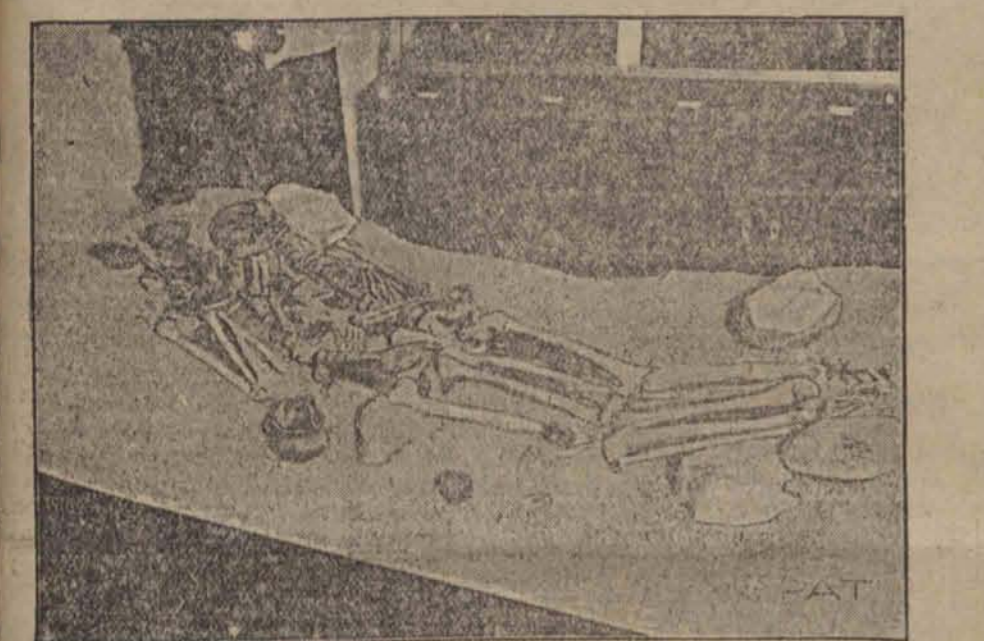
Kto otrzyma koncesję?

Warszawa, w grudniu.
 Przed kilku laty zarząd uzdrowiska Otwock, na skutek starań i zabiegów uzyskał w Banku Gospodarstwa Krajowego pożyczkę w sumie miliona pięciuset tysięcy złotych. Po uzyskaniu tej pożyczki i nabyciu placu zarząd uzdrowiska przystąpił do budowy kasyna. W niedługim czasie stanął wspaniały gmach, wyglądem swym przypominający słynne kasyna uzdrowiskowe Francji. Jest to piętrowy budynek z bardzo wysokim parterem, na który prowadzą szerokie półkolisty schody. Jednak przepych zewnętrzny wyglądu blednie skoro się wejdzie wewnątrz gmachu. Aczkolwiek brak tu jeszcze umeblowania, jednak już pobieżny rzut oka wokół może dać wyobrażenie o całości. W samym środku znajduje się olbrzymia sala, z której drzwi z jednej i drugiej strony prowadzą do pomniejszych salonów. Ściany sal

zdobią piękne freski. Stylowe, oszklone drzwi wiodą na tarasy i balkony, skąd oczom widza przedstawia się zaiste piękny widok. Od frontu gazony, klomby, od tyłu zaś ciągnie się malowniczy, sześcioghektarowy las. tworząc wspaniały angielski park z bijącą strzelistą fontanną. Znaczący architekt orzekł, że gmach przyszłego kasyna z powodzeniem konkuruje może z pierwszorzędnymi kasynami uzdrowisk europejskich, ba, nawet powiadano, że gmach kasyna gry w Zopotach w porównaniu z kasynem otwockim — to marna buda. Gmach to w rzeczy samej uniwersalny; oprócz sal reprezentacyjnych, przeznaczonych na bibliotekę, czytelnię, salę koncertową, salę bilardową, w niższym parterze posiada on również cały szereg wspaniałych urządzonych sal, przeznaczonych na sale gimnastyczne, wodotryskowe, a nawet i kąpielowe. Po wybudowaniu gmachu zarząd uzdrowiska Otwock zaczął rozglądać się za konsorcjum, któreby chciało skapitalizować imprezę, gdyż dzienna rata za amortyzację zaciągniętego w Banku Gospodarstwa Krajowego długu wynosi 500 złotych.

Fama o wspaniałości nowopowstałego budynku rozeszła się z błyskawiczną szybkością nie tylko w kraju, lecz odbiła się echem po zagranicy. Poczęli się zjeżdżać przedstawiciele wszelakich konsorcjum zagranicznych, za biegających o otrzymanie koncesji celem założenia w tym gmachu kasyna gry w „Lotto” (loteryjka) i „Boule” (ruletka dziesięcionumerowa) na modłę istniejących przedsiębiorstw tego rodzaju w Vichy, Biarritz, Constanzy i innych kurortach europejskich. Kapitałiści zagraniczni, wiedząc, że podobnych imprez w Polsce jeszcze nie ma, a tem samem jest to złotodajny interes, zaryzykowali zarząd uzdrowiska Otwock szeregiem więcej lub mniej korzystnych ofert. Nawet obecnie w Hotelu Europejskim w Warszawie gości niejaki Francois Sammarselli. Ten to Sammarselli z ramienia jednego z zagranicznych przedsiębiorstw prowadzi obecnie b. poważne pertraktacje celem uzyskania koncesji na otwarcie domu gry w gmachu kasyna w Otwocku. Rzecz prosta, jako obcopolodny, Sammarselli nie zabiega o otrzymanie koncesji na swoje nazwisko, lecz podstawił jednego z naszych arystokratów kresowych, o książęcym nazwisku, które niejednokrotnie już służyło za parawan obcych interesów. Niezmiernie ciekawe są warunki, jakie proponuje Sammarselli. Otóż głównym dyrektorem przyszłego przedsiębiorstwa byłby on sam, co się zaś tyczy reszty personelu, to jak cały zarządk kasyna

Przedhistoryczny grób.

Schleimbach w dolnej Austrii odkopano grób z epoki brązowej (około 1000 lat przed nar. Chryst.) w którym znajdował się szkielet mężczyzny i kobiety. Grób został nabyty przez muzeum dolnoaustriackie.

Brazylja krajem STARYCH KOBIET.

Krajem, w którym kobiety osiągnęły najstarszy wiek, jest Brazylja. W Brazylji panuje ogromna śmiertelność młodych, ale z chwilą, gdy dziećmi przetrzeć rok niebezpieczeństwo i czeka je długie życie. Statystyka wykazała, że na 30 milionów mieszkańców Brazylji

jest tam 6.706 stułetnich starców, czyli, że na 100 tysięcy ludzi przypada 22 stułatków. Najciekawszy jest jednak fakt, że mimo przewagi liczebnej mężczyzn nad kobietami w tym kraju, wśród owych stułetnich przeważają kobiety. Na 4127 stułetnich kobiet przypada tylko 2579 stułetnich mężczyzn.

TUR MILLS. Przedruk wzbroniony.
ZAFIROWY PAJĄK
 Przekład autoryzowany. 43)

... on, chrześcijanin, miał prawo kładać rękę do wzmoczenia polskiego kultu? Czy nie zaprzeczł w sposób swemu Bogu? I to za plece. Wszak przyjął ogromne honory. Czy miał odtąd prawo uczyć w obrządkach swej religii? Nie był gorszy od Judasza z jego dziesiątą srebrnikami? Poczuli się w mózgu. Podniósł z ziemi cieciorę i zbliżył się do bałwana. Parę żeb, a posąg zamienił się w bezwartościwną masę. Ale jednocześnie odeś w nim artysta. Z pięknej twarawy zmarłego cesarza wyglądapogodna zaduma. Zapomniał na le o skrupulatnie i pograżył się w replikacji swego dzieła. Lecz gdy patrzył, świątynia napelniła się nowym tłumem rozmodzonych posągów, a na dalekim tle wyobraźni zarysował się obraz. Zobaczył dwu przy wieczerzy, pijących wino, jeden z nich, wymykające się ukradkiem z izby, tego, który wędził do historii, jako najpodlejszy z przetrwałych.

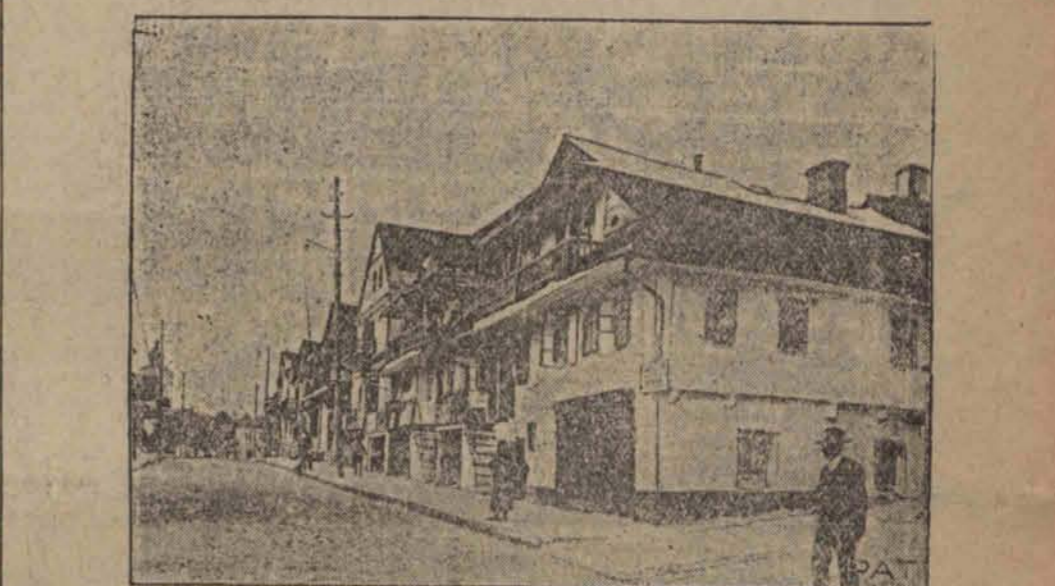
Jeszcze chwila, a ciężkie żelazo runęłoby na złotą głowę posągu. Ale zasła przeszkoda, żywa przeszkoda w osobie kapłana w żółtej szacie, który znalazł się nagle między nim a bałwanem. Nie widział go od pierwszego dnia pracy. Był pewny, że ma go ciągle w pobliżu, ale nie zwracał na to uwagi, zdecydowany tylko na jedno, a mianowicie na to, że nie da sobie udzielać żadnych wskazówek. — Czego chcesz? — zapytał ostro. Kapłan spojrział na niego oczami, które w zapadającym zmroku wydawały się przepaściami ognia, i dał ręką znak, aby spuścić młotek. Denis doznał dziwnego wrażenia, że jest hipnotyzowany. Nie chciał posłuchać kapłana, ale nie zdołał. Spuścił rękę i upuścił młotek, który upadł z hałasem na posadzkę. Kapłan wyciągnął drugą rękę i podał mu kawałek papieru. Rzeźbiarz cofnął się z nim do światła i przeczytał: Skończyłeś swoją pracę. Musisz opuścić Hue w ciągu doby, zabierając z sobą Angielkę. Tak jest rozkaz tongu. W rogu na dole widniał złowieszczy znak pajaka. Złożył papier i schował go do kieszeni. Byłby duży dał za to, żeby mógł powiedzieć kapłanowi, co zamierza zrobić, ale ponieważ słowa byłyby w tym wypadku gróchem o ścianę, przeto rzucił mu tylko wymowne spojrzenie i opuścił świątynię. Kazał sternikowi zajeżdżać nie przed hotel, a przed pałac. Postanowił poprosić o natychmiastową audiencję u cesar-

za, pokazał mu ostrzeżenie, opowiedzieć o postępowaniu tongu i zażądać opieki. Nie mógł się pogodzić z myślą, żeby on, biały człowiek, miał otrzymać rozkaz od tubylców. Opuścił Hue w ciągu doby! Akurat! Pozostanie tak dłużej, jak mu się będzie podobało. Wyśiadłszy z motorówki na przystanku pafacowej, posłał po kapitana gwardji, dał mu swój bilet wizytowy i poprosił o okazanie go cesarzowi. Ale kapitan powrócił po chwili z biletem i oddał mu go z powrotem, przemaszając, że cesarz jest tego wieczora niewidzialny, że z powodu bliskiej inauguracji swego grobu odprawia z kapitanami ceremonję oczyszczającą i że dopóki się one nie skończą, nie będzie mógł spojrzeć na twarz żadnego białego człowieka, nawet administratora generalnego. Nie było, co robić jak wracać do hotelu. Denis wszedł do łodzi w opłakanym humorze. W połowie przeprawy na drugą stronę rzeki, zobaczył na brzegu znajomą, wdzięczną sylwetkę, w której rozejście sukienki. Dostrzegł powitalny ruch ręki. Wstał i podniósł obie ręce. A więc Ninon przyjechała! Ogarnęła go radość i uczucie ulgi. — Dopiero co przyjechałam — rzekła na wstępie. — Zdażyłam się tylko wykapać i przebrać. Powiedziano mi, że pan zawsze wraca o tej godzinie, więc przyszedłam tu wyglądać na pana. Jakże to śliczne miasto! — Chodźmy gdzie usiąść. Mam pani masę do powiedzenia. Ulokowali się w kącie werandy.

Najróżd zabrała głos Ninon. W Sajgonie nie zaszło nic godnego uwagi. Przyjechała z całą trupą do Hue na rozkaz cesarza. Mieli zabawić tylko dwa dni i zaraz po przedstawieniu w pałacu cesarskim — wracać do Sajgonu. Z kolei opowiedział swoje nowiny Denis. O swoim ukończonym dziele i o interwencji kapłana. Wkońcu pokazał rozkaz opuszczenia Hue. — Chciałem przed chwilą uzyskać audiencję u cesarza, ale okazało się, że nikogo nie przyjmują. Odprawia jakieś praktyki religijne. Oczyszcza się na inaugurację grobu, czy coś takiego. — To znaczy na pojutrze. — Bo to jest przyczyna, że wracamy tak przedko do Sajgonu. Podobno w czasie takich uroczystości ludzie innej wiary są wydalani z miasta przymusowo. Denis przypomniał sobie, co mówił de Grignon. — Nie możemy jeszcze stąd wyjechać — rzekł, patrząc na rzekę. Spojrzała na jego zaciętą twarz i zrozumięła. — Nie wie pan, co się stało z temi szmaragdami? — Dotychczas nie... Nie mam nawet dowodu, że to de Grignon je skonfiskował. — Ale pan jest pewny, że nikt tylko on. — Bo któż inny? O, gdybym go mógł zmusić do przyznania się do winy! On wie, co nas tu sprowadziło. Nic nie mówi, ale jestem pewny, że wie. Przez cały tydzień trzymał się zdaleka

od lady Tamorley, chociaż mógł ją widywać dzień w dzień. Ja pracowałem w świątyni. Gdyby był niewinny, na pewno by korzystał z radością z tej towarzystwa. — I ja jestem przekonana o jego winie. Ukradł szmaragdy i przywiózł je tutaj. — Skąd ta pewność? — zapytał Denis, uderzony jej tonem. Mógł je zostawić w Europie, lub oddać komu w czasie podróży. — Nie, bo w takim razie tong nie broniliby panu pobytu tutaj. Przecież w czasie konferencji powiedzieli panu, że zaraz po skończeniu bałwana będzie pan musiał stąd wyjechać, a teraz znów to ostrzeżenie... Jasna rzecz, że czuwają nad Hue specjalnie ze względu na szmaragdy. Denis nie odpowiedział, ale twarz jego zaszepiła się troską. Nawet jeżeli domysł Ninon był zgodny z prawdą, sytuacja pozostawała nie rozwiązana. Cóż z tego, że szmaragdy były w Hue, kiedy nie można było ich zlokalizować i zdemaskować sprawcy kradzieży? — Niech mnie pan zostawi na chwilę sama — rzekła Ninon. — Chce się nad czemś zastanowić. Przyszła mi pewna myśl, ale mogę się mylić. Zobaczymy się przy obiedzie przez szerokość sali i może potem uda nam się zamienić parę słówek. — Zje pani obiad przy naszym stole. — Czy lady Tamorley nie będzie miała nic przeciwko temu?

Krzemieniec.

Charakterystyczne domy z podcieniami bez podwórz i posiadające z czterech stron front uliczny

Głód wiadomości w Australji.

Gazeta — skarb nieoceniony.

Człowiek żyjący w naszych warunkach, który za kilka groszy kupuje gazetę, by ją po pobieżnym przejrzeniu wyrzucić, nie wyobraża sobie, że istnieją kraje, gdzie gazeta jest skarbem nieocenionym. Krajem takim jest wewnątrz kontynentu australijskiego. Zrzadka rozsiane tutaj osady latami całymi nie widują drukowane go słowa, a jeśli szczęśliwym trafem zdo-

będą osadnicy gazetę, zbierają się wszyscy, jak w wielkie święto i dzielą się wiadomościami, które na szerokim świecie dawno już przebrzmiały. Potem mieszkańcy jednej osady posyłają gazetę do drugiej osady i tak gazeta idzie z rąk do rąk aż rozleci się w strzępy. Gazety zrzucają lotnicy, przelatujący zrzadka nad pustyniami piaskami środkowej Australji.

Echa ze stolicy.

Życie Warszawy w kilku wierszach.

Ubiegłego lata istniał zamiar wprowadzenia w dorożkach konnych w Warszawie liczników. Okazało się jednak, że dorożkarze nie mają środków na kupienie liczników. Dorożki konne jednak nie zmniejszają się w liczbie na terenie Warszawy, przeciwnie, jest ich więcej.

Na posiedzeniu zarządu wystawy budowlanej w Warszawie, projektowanej w r. 1935 jako zaczątek wystawy światowej w r. 1943 dla upamiętnienia 25-lecia odzyskania niepodległości państwa polskiego w związku ze złożoną władzom ofertą, proponującą na miejsce tej wystawy Poznań, stwierdzono, że przystąpienie tej sprawy na korzyść Poznania, oprócz strat moralnych, przyczyniłoby stolicy wiele strat materialnych.

Komisariat rządu m. st. Warszawy wydał zarządzenie, na którego podstawie wszystkie zakłady widowiskowo-rozrywkowe, oraz szkoły tańca na terenie Warszawy obowiązane są złożyć podania o przedłużenie koncesji na rok 1931. W razie nieodnowienia zezwoleń na następny rok koncesyjny, zakłady te będą zamknięte.

Na repertuar teatru Letniego weszła lekka komedia znakomitego publicyście i komediopisarza Adama Grzymały-Sieleckiego pod tyt. „Pani Ministrowa”. Nowość ta pełna humoru i obfitująca w cały szereg scen niezmiernie zabawnych ukazała się w reżyserji dyr. Ludwika Sołkiego i w obsadzie pierwszorzędnej. Rolę główne grają pp.: Mieczysława Cwiklińska, Maria Chaveau, Antoni Fertner, Władysław Lenczewski, Wiesław Gawlikowski, Józef Orwid, Stefan Hnydziński, Karol Jarszewski.

Na mocy umowy, zawartej między magistratem Warszawy a starostą krajowym w Poznaniu działającym w imieniu i na rzecz poznańskiego związku komunalnego, 30 chorych umysłowo ze szpitala św. Jana Bożego w Warszawie będnie stale pomieszczanych w województwie zakładzie psychiatrycznym w Koszanie.

Pośrednictwem pracy dla służby domowej zajmuje się w Warszawie miejskie biuro pośrednictwa. Biuro nie może załatwić wszystkich służących z czego korzystają stręczycielki zawodowe, które wyciągają od biednych dziewczyn ostatnie grosze. Rajfurstwo w Warszawie jest pozostałością z okresu przedwojennego. Zwykle łączyło się rajfurstwo służby domowej z rajfurstwem innego typu. Poza tem stwierdzono kontakt rajfurka z handlarzami żywym towarem. Ma być wydane zarządzenie komisarza rządu w sprawie zwalczania rajfurstwa.

Stoleczny komitet obchodu ku czci 70 rocznicy urodzin i 50-lecia pracy wieloletniej muzyka w związku z urządzoną akademią-koncertem w Resursie odbyła się, otrzymała już zgłoszenia od kilku dziesiątych organizacji i stowarzyszeń na skowych, literackich, artystycznych, społecznych i akademickich.

Związek zawodowy szoferów i mechaików automobilowych w Polsce zwołał na 14 i 15 b. m. do Warszawy ogólnokrajowy zjazd delegatów zawodowych organizacji szoferkich. Obrady zjazdu po-

Winda uderzyła o dno szybu. Nieogiętny maszynista.

Z Sosnowca donoszą: Na kopalni „Mortimer” w Zagórzcu onegdaj miał miejsce nieszczęśliwy wypadek spowodowany nieogiętnością maszynisty, wskutek czego dwaj górnicy doznali poważnych obrażeń. Mianowicie górniczy Józef Drożdż i Władysław Jakubowski, obaj zamieszkałi w Zagórzcu, zatrudnieni w szybie „Mortimer” weszli do klatki wyciągowej, chcąc zjechać na poziom 200 m. celem zabrania wózków. Pomimo sygnału, danego przez nich maszyniście

maszyn wyciągowej Stefanowi Słomkowi, aby zatrzymał klatkę na danym poziomie, ten, nie dosłyszawszy zapewne sygnału zwiększył szybkość i opuścił klatkę na poziom 300 m. Wskutek raptownego uderzenia klatki o dno szybu Drożdż doznał złamania lewej nogi oraz potłuczenia prawego boku, Jakubowski zaś dotkliwie potłukł obie nogi. Ofiarom wypadku udzielono pierwszej pomocy w szpitalu.

KRATCZKI. Miłość i pięść. Romans Katarzynki.

Nie lubię poruszać w krótkich tematów abstrakcyjnych, które w życiu praktycznym są nieistotne i nieistniejące tematów, o których tylko się mówi. Stanowczo zbyt wiele, zbyt często, zbyt po ważnie i zbyt optymistycznie. Takim tematem jest miłość — zagadnienie, którego dotychczas jaknajstarannie unikalem, zagadnienie, którego nie omawiałem nawet wówczas, gdy pisałem o kobiecie, o mężczyźnie i dwojgu tych stworzeń razem.

I dzisiaj uległem konieczności. Miłości nie można i nie należy porównywać do grypy, przy tej bowiem chorobie wiadomo zawsze, że jeśli epidemia jest łagodna, jak np. w tym roku, choroba przejdzie szybko i bez śladów. Miłości właściwie niema. To tylko niektórym zbożnym i schorzałym osobnikom wydaje się, że miłość jest i wmawiają w siebie, że kochają „ja” lub „jego”. W szczytłych ramach krótkich niesposób jest wyłożyć istotę tej miłosnej sugestji i na licznych przykładach udowodnić nieistnienie miłości. Ograniczyć się trzeba do krótkich, najtypowszych faktów. I oto np. on kocha „na całe życie” ją. Z nią się. Spytajcie „go” trzy miesiące po ślubie, jak tam jest z tą miłością! Albo inny przykład. On kocha ją. Namiećnie, za bójco bezdennie! Nie żenią się, ale „ona” ma dziecko — owoc „miłości”. On ucieka, gdzie pieprz rośnie. Albo jeszcze inny przykład. Ona kocha gwałtownie i bez pamiętnie. Żenią się. On pracuje ciężko na kawałek chleba. Ona spotyka tego trzeciego, który ma dużo pieniędzy. Ona zostawia jego i ucieka z tym trzecim.

Takich przykładów mógłbym naliczyć bez liku. Ale nie uczynię tego, gdyż i tak wszyscy zdajemy sobie sprawę z faktu, że miłość istnieje tylko w powieściach, filmach i opowiadaniach babuni.

KATARZYŃKA.

Była sobie Katarzynka, przemiła dziewczynka, która miała wielu adoratorów ubiegających się o jej względy. Katarzynka Kiernowska ma lat 19 i jest w rozkwicie dzwierzęcej urody. Naturalnie każdy z adoratorów Katarzynki przy sięgał, że ją kocha nad życie, ale gdy Katarzynka spytała jednego z nich, czy skoczyłby dla niej do wody, odpowiedział: przecież ja nie umiem pływać.

Katarzynka tedy niezbyt przejmowała przedziło złożenie wieńca na grobie Nieznanego Żołnierza oraz defilada uczestników zjazdu po ulicach Warszawy w dekorowanych samochodach.

Wśród adoratorów Katarzynki znajdowali się m. in. Michał Kopiccki i Stanisław Wedrak. Obaj wzajemnie się nena widzieli, że Michasiowi bowiem zdawało się, że Katarzynka większymi względami otacza Stasia, Stasiowi zaś, że Michaś i stał brata swe źródło wzajemna niechęć młodzieńców. Póty spotykali się w towarzystwie Katarzynki, póty wszystko było w porządku. Patrzyli na nią z podębą i — na tem się kończyło.

Ala zdarzyło się, że chłopaszekwie spotkali się kiedyś wieczorkiem na Łąkowej. On nie rzekł nic i ten drugi także nic, tylko wyrznął go w nos. Ten się nieco zachwiał, ale zdążył jeszcze tamtego huknąć w skroń. Ow zwałił się na bruk, ale już po sekundzie wstał znowu i oddał z nawiązką, co otrzymał. Przyszła policja. Przywrócono spokój, i skazano obydwa na 2 dni aresztu z zamianą na 40 złotych grzywny.

Jerzy Krzeczki.

4 lata więzienia za trzykrotną dezercję z wojska.

Z Poznania donoszą: Przed wojskowym sądem okręgowym w Poznaniu zasiadł na ławie oskarżonych strzelec 10 p.p. w Łowiczu, Władysław Durka.

oskarżony o dezercję. Jak wykazał przewod sądowy, Durka był już dwukrotnie za ten sam występki uchylony się od obowiązku karany pótora rocznym więzieniem.

Wcielony po odciernieniu kary po raz trzeci do służby czynnej, upatrzył Durka w roku 1927 sposobną chwilę i „dał drapak” do Niemiec gdzie przebywał przeszło dwa lata. Uprzykrzywszy jednak sobie pobyt wśród obcych, zapragnął powrócić do kraju przez t. zw. „zieloną granicę”.

Straż graniczna polska przytrzymała „reemigranta” pod Zbąszynem i odstawiła go do więzienia wojskowego. Na teże rozprawie wymierzył sąd niepoprawnemu dezertrowi karę czterech lat więzienia,

Czaszka pod murami więzienia. Ponura zagadka z lat przedwojennych.

Z Katowic donoszą: W tych dniach w czasie kopania rowu obok więzienia Sądu Okręgowego w Katowicach przy ulicy Mikołowskiej na głębokości około 30 cm. znaleziono spróchniałą czaszkę ludzką, z jednym zębem. W związku z tem przekoano całą przestrzeń dookoła, jednak nie natrafiono na dalsze części kościotrupa.

Wiadomość o znalezieniu tajemniczej czaszki pod murami więzienia wywołała w tej dzielnicy miasta żywe komentarze. Tłumaczono sobie fakt ten różnie, głosząc, że ma się tu do czynienia z jakąś dotychczas niewyśledzoną zbrodnią. Twierdzenie, jakoby na tem miejscu dawniej istniał cmentarz, nie trzymuje krytyki, teren ten bowiem był często był przekonywany i dotychczas nigdy nie natrafiono na kości ludzkie.

Bohaterski czyn listonosza. Uratował trzech chłopców od śmierci.

Z Łucka donoszą: Onegdaj w Łucku w centrum miasta, na lekkiej pokrywie lodu na rzece Głuszcu ślizgało się trzech uczniów miejscowej szkoły powszechnej. W pewnej chwili, gdy chłopcy znajdowali się na środku rzeki, która w tem miejscu jest głęboka na kilka metrów, lód pękł, a dzieci poczęły tonąć.

Idący opodal listonosz Mikołaj Lisowski wskoczył do rzeki na pomoc. Sytuacja bohaterskiego listonosza stała się w

pewnej chwili katastrofalną, gdyż skany taflami lodu, począł sam trzymając kurczowo na powierzchni wody trzech chłopców. Dzielnemu listonoszowi pomógł z pomocą szofer Michał i posterunkowy Michałski, którzy przy pomocy rzuconego sznura umocnili Lisowskiemu wstąpienie się z uratowanie wszystkich trzech uczniów.

Za swój bohaterski czyn listonosz dany został do odznaczenia.

Napad na rzeźnika. Zagadkowy wypadek na szosie.

Z Bydgoszczy donoszą: Między godz. 15 a 16 wracał z Fordonu do Bydgoszczy własnym autem mistrz rzeźniczy p. Feliks Łyskawa, zamieszkały przy ulicy Barbary 15. Będąc już pod lasieciem, zauważył nadjeżdżające z przeciwnej strony auto, z którego padł strzał w jego stronę.

Zaintrygowany tym wypadkiem p. Ł. zatrzymał momentalnie swoje auto, a wówczas przystanęło i drugie auto, z którego wyskoczył szofer i szejnalną stalową sprężyną z ołowianą galką, po czym p. Ł. bić po głowie, podczas gdy jakiś drugi osobnik, siedzący wewnątrz auta, trzymał w reku wzniesiony rewolwer i przyglądał się tej scenie. Mimo doklwego bólu od zadawanych razów p. Ł. zdołał wyrwać sprężynę z rak szo-

fera. Ten szybko wsiadł do swego i odjechał. Pan Ł. zdążył jednak towarzyszyć sobie w pamięci nr. auta 51300.

Samobójstwo nadleśniczego. Przyczyną rozstrzelania nerwowego.

Z Wilna donoszą: Wieczorem wystrzelał z rewolweru w pozbawił siebie życia nadleśniczy

państwowego nadleśnictwa Zadzwożany Lanowszczyźnie powiatu słonimskiego Alder Okruszko.

Zmarły od tygodnia był chory, lecz silnej gorączki nie przerywał pracy. Pod koniec choroby zdenerwowania, spowodowanego zwłaktami gospodarstwami targanymi na swe życie.

Dochodzenie przeprowadzone przez śledczy i Inspektorów Dyrekcji Lasów Państwowych w Białowieży stwierdziło, pewnie nieporządku

w terenie, spowodowane brakiem nadzoru, jednak poczynione przez to Skarbowca wysokie i mogły być z łatwością ustrzeżone. Jedyną więc przyczyną tragicznego klu jest silny rozstrzał nerwowego. S. p. Okruszko liczył lat 40. Pozostawił żonę i dwoje dzieci. Nadleśnictwo Zadzwożańskie objął dotychczas przed niespełna roklem.

Kupiec wśród bandytów. Po obrabowaniu napaścicy zbil swą ofiarę.

Z Wilna donoszą: Kolo wsi Koraby na terenie gminy holszańkiej w dniu wczorajszym dokonano zbrojnego napadu rabunkowego na powracającego w targu Aleksandra Dokudno, mieszkańca wsi Minkucie. Napastnicy w liczbie trzech uzbrojeni byli w rewolwery, którymi steroryzowali kupca, żądając od niego wydania pieniędzy. Lupem bandytów padło 150 złotych, zegarek oraz kilka kosztowności. Po dokonaniu rabunku napaścicy zbil swoją ofiarę do utraty przytomności i

zbiegli w niewiadomym kierunku. Napaścicy po odzyskaniu przytomności zameldował o napadzie w najbliższym posterunku policyjnym.

Zarządzący za bandytami pościgi dał dotychczas pozytywnego rezultatu.

JACQUES CONSTANT. Ostatnia rozmowa.

Alfred Laurent zajęty był w swoim pokoju, gdy Emma, służąca, przysłała mu powiadzić, że jakaś pani pragnie się z nim zobaczyć.

— Ze mną? — zdziwił się młody człowiek, zamykając „kodyks cywilny”. Służąca wytłumaczyła mu, że się nie myli: dama chciała rozmówić się osobiście z panem Alfredem.

- Nie pytałaś ją o nazwisko?
- Pytałam, ale nie chciała go podać.
- Jak wygląda?
- Ma czarny płaszcz, przybrany popielasami.

Emma, którą bawiło złumienie młodego człowieka, zamilkła na chwilę, a potem do dała z figlarnym uśmiechem:

- Jest ładna i młoda...
- A więc poprosz ją do salonu. Zaraz tam przyjdę...

Alfred zdjął przynieszoną kurtkę domową i włożył marynarkę; poprawił włosy i wodą kolońską skropił chustkę.

Zalutniając te drobniaki, z zainteresowaniem i ciekawością starał się przeniknąć ino kognito gości. Kto to mógł być? Czyżby Janina Berland, jego kuzynka? Nie przypuszczał jednak, by obojęta była tak tajemniczą. A może Zuzanna, „przyjaciółka” jego kolegi Berthet? Co znów! Nie odważyłaby się nigdy odwiedzić Alfreda w domu jego rodziców. Lucjanna Redon? Byłaby się

przedewszystkiem zapytała o panią Laurent, matkę Alfreda.

Kto zatem? Zakres domysłów był dość ograniczony, zagadka pozostała nierozwiązana.

W każdym razie był to szczęśliwy zbieg okoliczności, że wizyta ta miała miejsce w porze, gdy rodzice byli nieobecni. Pan Laurent — ojciec nigdy nie wracał wcześniej jak o siódmej, a matka udawała się na jakieś „five o'clock” do Antuil. Alfred spojrział na zegar: szósta! Matka z pewnością była już w drodze powrotnej do domu i nie chciał jej robić przykrości, a nawet się tego obawiał. Była to jedna z tych ogromnie despotycznych kobiet, których żądza panowania rozciąga się na całą rodzinę. Jim, folksterjer, pełzał u jej nóg. Emma drżała w jej obecności, a p. Laurent, w obawie przed burzliwymi scenami, zgadzał się na wszystko, czego żądała, i przytakiwał wszystkiemu, co mówiła. Co do Alfreda nie wolno mu było wyrażać jakichkolwiek osobistych zapatrywań. Gdy odważył się zaprzeczyć matce, przyglądała mu się badawczo przez lornetkę, mówiąc osłupiałym tonem:

- Straciłaś, naprawdę, piękną okazję do miłozenia...
- Albo?
- Widzę, że jesteś takim samym głupcem, jak twój ojciec...

Alfred otworzył drzwi salonu i dama, dotąd siedząca w fotelu, wstała natychmiast. Poznał w niej ze zdziwieniem Gilberte Severin, śliczną, wysoką blondynkę, którą poznał ostatniego lata na wyjeździe w Wandei. Młoi Bożel iść do miłych chwil spędził z nią na tej olbrzymiej plaży w St. de Monte

w obliczu oceanu. Każdego rana razem kąpali się w morzu, leżeli na piaskach plaży lub w dniach w cieniu soson. Alfred miał lat dwadzieścia dwa, a Gilberta była o kilka wiosen od niego młodsza. I o czenie mówić mogą ludzie w tym wieku, gdy są sami, jeżeli nie o miłość?

Pani Laurent jednak oświadczyła sucho: — Ta mała nie jest odpowiednią partją dla ciebie. Matka jest nie do dobra, a dziewczyna nie ma grosza posagu.

Pomimo to Alfred i Gilberta przywiecali sobie po czulem roztaniu, że widywać się będą w Paryżu i przezycięgą wszystkie trudności, stojące na przeszkodzie ich miłości.

Pisywali do siebie „poste restante” i nie szczęście rządząco, że pan Laurent, sperając w kieszeniach syna, znalazł list Gilberty.

Długo jeszcze po tym fakcie rozlegały się echa dzwierzęcego głosu herodababy. Pani Laurent uprzedziła syna, że o ile schwyta go jeszcze na utrzymywaniu stosunków z tą „pannicą”, wypędzi go z domu.

Alfred dowiódł tchórzostwa prosząc Gilberte o zerwanie stosunków wobec niemożliwości zrealizowania ich snów.

A tymczasem znalazła się u niego, w salonie jego rodziców. Czego chciała od niego? Myślał zarazem o możliwej katastrofie, którą sprowadzić mógł powrót jego matki. Wzruszenie jego było tak silne, że czuł, jak uginają się pod nim kanała. Zamiat czulszego przywitania, rzekł jej ceremonialnie:

- Witam panią! — na co odpowiedziała mu równie chłodno: — Dzień dobry panu!

Wobec tego, że stanął przed nią w milczeniu, nie prosząc jej nawet o ponowne zajęcie miejsca, rece tej zacisnęły się nerwowo na torebce. Rzekła mu głuchym głosem:

— Znalazłam się przypadkowo w tej dzielnicy, więc przyszedł zobaczyć, ce się z panem dzieje?

— Nic nadzwyczajnego. Nadal studuję prawo. A pani?

— A ja wybieram się w długą podróż. Istotnie bardzo długą. I dlatego chciałam się z panem pożegnać. Nic więcej!

— Nic więcej — z głupią miną powtórzył za nią Alfred. Słyszał bowiem w tej chwili zatrzymanie się windy i przypuszczał, że wróciła jego matka.

— Nie chce już dłużej przeskadzać panu — rzekła Gilberta, kierując się ku drzwiom.

— Niech pani wybaczy, że jej nie zatrzymuję, ale lada chwila spodziewam się powrotu matki.

Gilberta słowa jego pominęła milczeniem, ale spojrzenie, którym go obrzuciła, było bardziej obelżywe od policzka. Alfred ublażał Emmę, by nie zdradzała przed matką wizyty, jaką odebrał i powróciwszy do swego pokoju, westchnął głęboko i ponownie otworzył kodyks cywilny.

Nazajutrz, kierując się nieprzezwyjęcznym impusem, udał się do domu gdzie mieszkała Gilberta.

Gdy pntał o nią dozorczynię, rzekła mu, patrząc na niego podejrzliwie: — Takto? Nic pan nie wie jeszcze?

Panna Gilberta zginęła onegdaj, o której godzinie nie wiadomo, i nikt nie wie, co stało się z nią...

W obawie, by nie wmiieszano w tę smutną sprawę, Alfred nie zaszedł do pani Severin.

Nie śmiał także opowiedzieć w tem dzwinnem zniknięciu, lecz był pograżony w myślach, tak nieoblicznie wie bujanie na księżycu.

Poimował obecnie, że Gilberta szła do niego w ważnej chwili swego życia i czuł straszliwe wyrzuty sumienia na myśl o swem zachowaniu i o nem jej przyjeściu.

Kilka dni później wychodząc z uniwersytetu, spotkał kolegę Lelissier, dentę medycyny, który dość często odwiedzał prosekutorium Rozwodzińskiego nad swemi makabrazystycznymi zajęciami. Alfred skrzywił się z zaniem.

— Nie krzyw się z takim niewiedzą — rzekł mu student medycyny — wspaniale okazy.

I wyciągnął z kieszeni fotografie pielicy, tożsamości której jeszcze nie stwierdzono.

Alfred spojrział na nią odniechęconym, lecz zmienna wydał okrzyk grozy: — To Gilberta! — zawołał przerażony.

— To Gilberta! — zawołał przerażony. — To Gilberta!

Tłum. L. M...

SPORT

Walczy bokserzy łatwo rozprawili się z przeciwnikami. Świetna forma Stibbego.

Sumiennie zareklamowane zawody pułkowe zorganizowane przez Sokola, które się odbyły w dniu wczorajszym w harmonijny wypadły słabo. Przedewszystkiem nie doszła do skutku walka Stibbego z Banaszką, o czym wiadomo już w poprzednim numerze. Poza tem stoleczni pięściarze oddali udział w zawodach w ostatniej chwili. Tych ostatnich zastąpili mało znani rutynowani zawodnicy gronoślasy, walczyący się z klubów „Naprzodu” oraz „Unii”. Dla łódzkich bokserów byli to słabi przeciwnicy. W walce z kogoś sprowadza, to chyba już nie było siły do porównania klas. Również siły pod uwagę walory zamiejscowych bokserów, aby od nich czegoś nowego nauczyci. Wczoraj było odmiennie. Walkarce nasi dali lekcje gościnnym pięściarzom. W walce z rutynowym przeciwnikiem, jak mają startować z rutynowymi pięściarzami. W walce z rutynowym przeciwnikiem, jak mają startować z rutynowymi pięściarzami. W walce z rutynowym przeciwnikiem, jak mają startować z rutynowymi pięściarzami.

głaszają wynik nierozstrzygnięty, przez co znów narażają się wrażliwej publiczności 2 rundy prowadzone były bez przewagi z jednej lub drugiej strony i ostatecznie starcie należało do łodzianina. Waga półśrednia: Wudel (Union) — Banaszk (IKP). Zawodnik IKP przypomniał Wockę. W pierwszej rundzie wielka przewaga Banasiaka; w następnych dzielna obrona ze strony „unionisty” przynosi mu przewagę na punkty. Majer (Geyer) — Garnczarek (IKP). Walka zaciekła lecz nieciekawa. Wynik remisowy sprawiedliwy. Latoska (Stadion - Królewska Huta) — Seweryniak (Sokół). Seweryniak zwinny przeważa w pierwszej rundzie. Podczas walki bowiem czuje się źle. Latoska miał przybyć do Łodzi w charakterze sekundanta jednak na dworcze zdecydowano, że zmierzy się on z Seweryniakiem, ponieważ wyznaczony zawodnik nie przybył na dworzec. Waga średnia: Paronowski (WM) — Trzonek (Sokół). Najładniejsza walka dnia. Zawodnicy walczyli przez dłuższy czas w zacięciu, czego w Łodzi jeszcze nie widziano. Zwyciężył po zaciętej walce wstrzymaliśmy Trzonek. Waga ciężka: Konarzowski (IKP) — Niesobełski (Stadion - Królewska Huta). W pierwszej rundzie wybitna przewaga łodzianina tak, że publiczność domaga się technicznego k.o. Tymczasem w następnych rundach słabnie „długi Tomek”, a Niesobełski dzielnie stawia opór mistrzowi Polski. Na punkty wygrywa Konarzowski. Stibbe (Union) — Pietruś (Stadion - Królewska Huta). Przez k.o. zwycięża znajdujący się w dobrej formie Stibbe górnoślązka. Walka trwała niespełna jedną rundę. Sędziował w ringu dobrze p. Kordasz; punktowali pp. Kościelski (Górny Śląsk) i Fajtlowicz (Łódź).

Osiem nowych rekordów. Siła łódzkich zawodników.

W niedzielę soboty odbyły się w Grudzie ogólnopolskie zawody w podziemiu ciężarów, w których również udział wzięli zawodnicy Bar-Kochiby łódzkiej Weingarten i Minc. Osiem nowych rekordów osiągnięto w wspaniałych wynikach, usiłując osiągnąć osiem nowych rekordów w mianowicie: w. kogucia: Weinert w wpychaniu osiągnął 75.5 kg., w wyrzucaniu 80.5 kg., w podrzucaniu 90 kg. W sumie 264 kg. Wszystkie wyniki lepsze od jego własnych rekordów. W wadze średniej Minc w wyrzucaniu — 90 kg., w wyrzucaniu 95 kg., w podrzucaniu 120.5 kg. Sa to również rekordy Polski, a zarazem najlepsze wyniki zawodów w Grudzie. W wadze ciężkiej Minc 305.5 kg. Wspaniałe wyniki uzyskane przez łodzianinów zostały z entuzjazmem przez liczną zebraną publiczność.

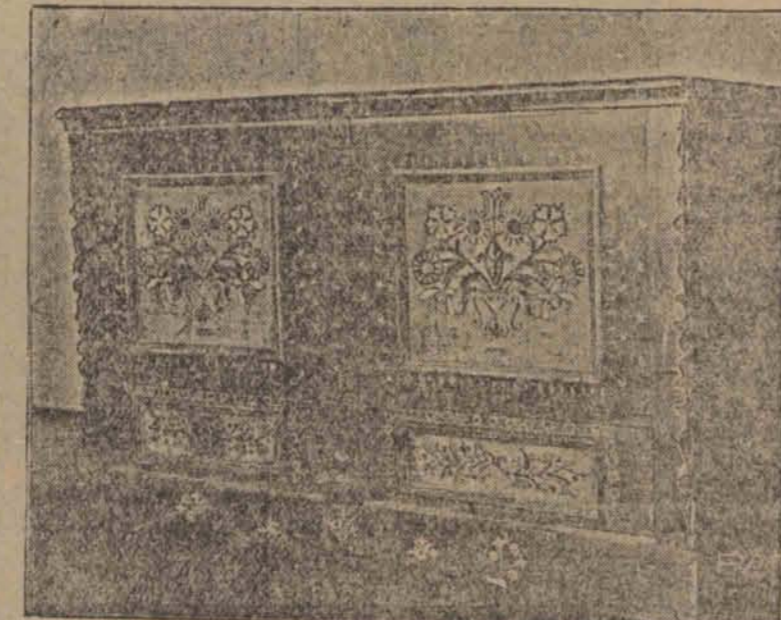
zaznaczyć, że Weingarten ma najlepszy wynik do wagi półśredniej włącznie. — Arbitr p. Herudziński. Sport w kilku słowach. (—) Nowowybrany Zarząd Sekcji Kolarskiej ŁKS, ukończył się następująco: 1) p. Józef Pfeiffer, kierownik sekcji, 2) p. Edmund Pladek, zastępca kierownika sekcji, 3) p. Franciszek Michalski, sekretarz, 4) p. Klemens Urbaniak, kapitan, 5) p. Ignacy Mikolajczyk, kapitan, 6) p. Jan Placek, jur. referent sportowy, 7) p. Stefan Wiernicki, gospodarz. Delegatami na Walne Zgromadzenie Klubu są: pp. Józef Pfeiffer, Edmund Pladek i Stefan Wiernicki. (—) WKS. — Helioch 4:0. Mecz towarzyski zakończył się zasłużonym zwycięstwem WKS., który miał znaczną przewagę nad przeciwnikiem. (—) Wima — Widzew III. 6:2. Ostatnie spotkanie o tytuł mistrza klasy C. zakończył się zwycięstwem Widzewskiej Manufaktury. Do przerwy przeważa Widzewa po przerwie WIM-y, dla której bramki zdobyli: Clonek i Kowalewski po 2 oraz Walter i Untas po jednej. Dla Widzewa III — obie: Czadek. Sędzia p. Stepien. (—) Na Śląsku rozegrano następujące spotkania piłkarskie: Orzeł — IFC 7:5. 06 Mysłowice — Polkowice K. S. 6:2. Ruch — ZKS. 5:0. (—) Warszawa: Legia — Polonia 5:2 (2:2). Mecz towarzyski, w drugiej połowie przeważa Legia, dla której bramki zdobyli: Martyna, Przeździecki, Nawrot i Szaller, dla Polonii — obie Ogrodziński.

Zabytki na „resach wschodnich.

Wnętrze kościoła św. Anny w Poczajowskiej w budowie w stylu nowogrodzkim.

Z muzeum śląskie go w Katowicach.

Skrzynia śląska — ciekawy zabytek zdobnictwa ludowego.

Gry — punkty — stosunek bramek. Cztery ciekawe tabelki.

Słaba reklama spowodowała, że na zawody gier sportowych o puchar Triumfu w niedzielę, do sali Gimn. Niemieckiego przybyło o połowę mniej publiczności niż poprzednio na mecz ŁKS — IKP. W piątek Hasmona zawiadomiła organizatorów, że z turnieju wycofuje swą drużynę żeńską (siatkówka) i męską (koszykówka). Ponieważ drużyna ta rozegrała już połowę spotkań, przeto niedzielnym jej przeciwnikiem: Triumfowi (siatkówka żeńska) i Zjednoczonym (koszykówka męska) zostaną przyznane walki wery. Zamiast spotkania siatkówki żeńskiej Triumf — Hasmona, po odwołaniu dla pierwszego walkoweru przez p. Zemelkę — rozegnano mecz towarzyski między żeńskim i męskim zespołem Triumfu. Zwyciężyli mężczyźni. Drugi mecz rozegrał HKS z ŁKS. Tym razem Czerwone zagrały słabo, ponosząc klęskę w stosunku 13:30 (4:15). Przeważali harcerki. Dobrym arbitrem okazał się p. Szwed. Znaczący wypadał, że pokonane wystąpiły w osłabionym składzie brakiem najlepszej zawodniczki Orlickiej. W koszykówce męską za przeciwnika Zjednoczonym wybrano w zawodach towarzyskich zespół Widzewskiej Manufaktury mistrza kl. C. Początkowo „Wima” stawiła dzielny opór Zjednoczonym, jednakże powoli opadała z sił. Ostateczny wynik wypadł na korzyść Zjednoczonych w stosunku 28:10. Sędziował p. Zemelko. Najciekawsze spotkanie rozegrał Ł. K. S. z Triumfem. Początkowo Czerwoni uimują inicjatywę w swe ręce. Słabo grająca obrona Triumfu dopuszcza zbliżeniu napastników ŁKS-u do kosza. W ciągu kilku minut już 10:0 dla Czerwonych. Później gra się wyrównuje tak, że do przerwy ŁKS prowadził 20:10. W drugiej części zawodów Triumf gra

z Ulaszewskim zamiast Kurtza, przez co zespół ten staje się groźniejszym dla Czerwonych. Kosze na zmianę strzelają obie drużyny przyczem w ostatnich minutach gry Triumf silnie dopinguwany przez publiczność gra b. ambitnie i usiłuje za wszelką cenę wyrównać. Zdziałał tego już nie jest w stanie, bowiem zawody sędzia odgwiżdża z wynikiem na korzyść Czerwonych 30:28 (20:10). ŁKS w pełni zasłużył na wygraną, stwiedzić jednak należy, że nie umie utrzymać tempa do końca zawodów gwizdka. Sędziował p. Luchński. Dzięki fair grze obu zespołów miał on ułatwione zadanie. Najlepszym zawodnikiem ŁKS okazał się Krauze, natomiast z Triumfu — Schoenfelder. Po ostatnich wynikach oraz uwzględnieniu walkowerów na korzyść Triumfu i Zjednoczonych za nierozegrane mecze z Hasmoną — tabelka przedstawia się jak następuje:

Siatkówka żeńska kl. A.			
	Gier	Pkt.	St. br.
1. HKS	2	2	60:24
2. ŁKS	1	0	13:30
3. WKS	1	0	11:30

Siatkówka żeńska kl. B.			
	Gier	Pkt.	St. br.
1. Triumf	2	2	60:7
2. Gever	1	0	7:30
3. Hasmona	1	0	0:30

Koszykówka męska kl. A.			
	Gier	Pkt.	St. br.
1. ŁKS	2	2	64:58
2. IKP	1	0	30:32
3. Triumf	1	0	28:30

Koszykówka męska kl. B.			
	Gier	Pkt.	St. br.
1. Zjednoczeni	1	1	30:0
2. Gever	1	1	26:20
3. Hasmona	2	0	20:56

Rezygnacja drużyny 82 p. p. Czy „Lechia” wejdzie do ligi?

Według początkowo ułożonego kalendarzyka rozgrywek, mecze piłkarskie o wejście do Ligi miały być zakończone w dniu 14 b. m. zawodami AKS. — 82 pp. w Królewskiej Hucie. Przed kilku tygodniami 82 pp. wniósł protest w sprawie przyznania walcoveru Lechji za niedosły mecz „lechitów” z 82 pp. Władze piłkarskie unieważniły walcover, wyznaczając ponowną rozgrywkę tych drużyn na dzień 21 b. m., a więc przesunęto zakończenie rozgrywek o tydzień później. W ubiegły piątek było już wiadome, że brzeski pułk nie przybędzie do Królewskiej Huty na zawody z AKS. z powodu braku funduszy. Sądźmy przeto że i w przyszłą niedzielę 82 pp. nie zawita do Łwowa; zarówno AKS, jak i Lechia otrzymają walcovery. „Echo” już swego czasu wskazywało, że protest 82 pp. w sprawie walcoveru za niedosły mecz z Lechią nie posiada uzasadnienia, bowiem drużyna wojskowa jest tylko dostarczycielką punktów i bramek. Obecnie wywody nasze potwierdzają się. Brzeska drużyna zrezygnowała z wyjazdu wówczas, gdy po dwóch zwycięstwach nad AKS, i Lechią (w piłce nożnej wszystko możliwe).

weszłyby do arystokracji piłkarstwa polskiego.

TABELA O WEJŚCIE DO LIGI po ostatnich wynikach wygląda następująco:

	Gier	Pkt.	St. br.
1) A. K. S.	6	8	16:9
2) Lechia	5	7	17:4
3) 82 p. p.	5	4	9:19
4) Legja	6	3	4:14

Bazar Harcerski. Każdy kiosk nęci oczy widzów.

W lokalu Z. H. P. przy ul. Ewangelickiej 9 nastąpiło otwarcie, urządzonego dorocznym zwyczajem, „Świątecznego Bazaru Harcerskiego”. Uroczystości otwarcia dokonał wiceprzewodniczący Zarządu Oddziału Łódź. ZHP, p. dr. Albin Grabowski w obecności: pp. gen. Małachowskiego, kuratorowej Gadomskiej, pastora Kotulowej, inspektorki Wilczyńskiej Pp. dyr. Tomaszewskiego, plk. Polkowskiego, wzyt. Polomskiego, dr. Goldenberga, miejscowych komendantów chor. i innych. Tegoroczny Bazar Harcerski przedstawia się bardzo okazałe. Każdego, kto odwiedzi ten sympatyczny lokal ołśni pomysłowość naszych harcerzy w wykonaniu artystycznych kiosków i kramów. Każdy kiosk plonie barwą kolorowych świateł, każdy przyciąga swoją oryginalnością. W pierwszej sali przykuwają oczy widać piękne hafty i rzeźby harcerskie, przeróżne misterne wykonane oraz niezliczone mnóstwo ozdób na choinkę, których wielką cześć wykonały zuchy najmłodszy członkowie Z. H. P. W drugich mniejszych salkach oglądać można malowanki zabawkowe, rzeźby w drzewie, obrazy, obrazki aparaty detektorowe i t. d. Tradycyjny „Słodki Kramik”, który tak bardzo przyciąga wszystkich swymi przysmakami, ma również na Bazarze swoje miejsce. Bazar otwarty będzie do 18 grudnia włącznie w godz. 10 — 21. W godzinach popołudniowych koncert. Opłata za wejście: dla dorosłych 50 groszy dla młodzieży 25 gr.

Wyława przy ul. Moniuszki.

Niezatarte wrażenia artystyczne są udziałem szerokich rzesz zwiedzających piękną i bogatą w dzieła wystawę artystów plastyków przy ul. Moniuszki 2. front i p., stanowiącą mały Montparnas sztuki malarskiej, rzeźbiarskiej i metaloplastycznej. Ze wszech miar interesujące dzieła: Czeczotta, Kahanego i Lubelskiego, tudzież Finkelsteina, Hirszfauga i Kudewicza znajdują chętnych nabywców w osobach znawców sztuki i wielbicieli talentu ich twórców. Niesłabnący, ale stale wzrastający ruch wycieczek szkół stowarzyszeń i korporacji, wróży wystawie bardzo dobre rezultaty kulturalno-wychowawcze, które pragnie spełnić.

profesor konserwatorium w Zagrzebiu, słynny wirtuoz-wiolonczelista, który przybywa do Warszawy na koncert muzyki jużosłowiańskiej w dniu 19 b. m.

Radio-kącik

PROGRAM STACJI WARSZAWSKIEJ I ROZGŁOŚNI ŁÓDZKIEJ.

Wtorek:

11.58 Sygnał czasu
12.05—13.15 Muzyka gramof.
13.15—13.25 Program dziejny i repertuar teatrów i kin.
15.35 Chwilka lotnicza.
15.50 Odczyt
16.15 Program dla dzieci.
16.30 Płyty gramofonowe.
17.15—17.40 Odczyt.
17.45—18.45 Koncert symfoniczny.
18.45—19.10 Rozmaitości.
19.10—19.25 Komunikat Izby Przemysłowo-Handlowej i program na dzień następny.
19.25 Płyty gramofonowe.
19.35 Prasowy dziennik radiowy.
19.55 Płyty gramofonowe.
20.00—20.15 Feljeton.
20.30 — 22.15 Koncert (Kiepusza).
22.15 Płyty gramofonowe.
22.35—24.00 Komunikat i muzyka taneczna.

Katowice, wtorek 408,7 m.

11.40 Przegląd prasy kraj.
11.58—12.10 Sygnał czasu. Program na dzień bieżący.
12.10—13.10 Koncert gramofonowy.
13.10—13.20 Komunikat meteorologiczny.
15.00 Komunikat gospodarczy.
15.20—15.35 Komunikaty.
15.35 „Chwilka lotnicza”.
15.50 Odczyt.
16.15 Program dla dzieci.
16.30—16.45 Posłuchajcie dzieci, radia!
16.45—17.15 Koncert gramofonowy.
17.15 Odczyt.
17.45 Koncert symfoniczny.
18.45 Codzienny odcinek powieściowy.
19.00—19.15 Rozmaitości.
19.15—19.35 Olga Rogorowiczowa: „Liryka po stańca 1831 r.”
19.35 Prasowy dziennik radiowy.
19.55—20.00 Komunikaty harcerskie.
20.00—20.15 Feljeton.
20.15—20.30 M. Dienst-Dabrowa: Feljeton p. t. „O podróży i podróży”.
20.30 Koncert z Warszawy (Kiepusza).
22.15 Koncert gramofonowy.
22.50—23.00 Komunikat meteorologiczny.
23.00—24.00 Re transmisyja ze stacji zagranicznych. ewent. muzyka lekka.

Königsusterhausen, wtorek 1634,9 m.

20.00 „Billy, Willy und die Fee” — słuchowisko
21.15 „Die Jobsade” — Karola Kortuma.

Praktyczne pióro.

Sprzedawca: — Może pan i wieczne pióro śmiało nosić w kieszeni. Gwarantujemy, że nie wypływa z niego ani kropla atramentu.
Kupujący: — Aha, teraz rozumiem, dlaczego ono nie chce pisać..

Genjusz nie idzie w parze ze szczęściem. Fatalny los wybitnych ludzi.

Można na to przytoczyć setki przykładów z historii kultury, że genjusz nie zawsze oznacza szczęście. Możliwe na wet z pewnym prawem uznać cioty losu, które przesładują genialnego człowieka w czasie jego życia, za regułę a drogę takiego Goetho lub Marconiego za rzadki i szczęśliwy wyjątek. Czasem się zdaje, że genjusz predestynuje do nieszczęścia...

Rezygnujemy tutaj z ogólnie znanych klasycznych przykładów. Wiele opowiadań o życiu Keplera, o jego niestannych troskach materialnych o nieszczęściach rodzinnych (matkę jego chciało spalić na stosie jako czarownicę) i t. d. Nie jest ogólnie znaną rzeczą, że wielki Galileusz, również przesładowany z powodu swych rewolucyjnych poglądów naukowych, utracił wzrok w późnym wieku jako wzięty.

Również życie genialnego Faradaya nawiedzone było licznymi nieszczęściami. Młodość jego obfitowała w niedzę i niedostatek.

Musiał zarabiać na chleb jako pomocnik introligatorski. Długo i ustawicznie rzucał wieszki czytał on skwapliwie książki, które dawano mu do oprawy. W ten sposób doszedł do studiów przyrodniczych w których dziedzinie miał się stać jednym z największych. Lecz jego ciało nie dorosło potężnym wysiłkom umysłu. Gdy ukończył właśnie swe podstawowe dociekania w dziedzinie elektromagnetyzmu przyszła reakcja. Popadł w ciężką chorobę i przez długi czas walczył ze śmiercią.

Powrócił jednak do zdrowia i mógł oddać się dalszej pracy. W późniejszych latach do tych objawów wyczerpania przyłączyło się osłabienie pamięci. Faraday często przeprowadzał jeszcze raz poczynione już eksperymenty, nie przynosiąc sobie wyników już ustalonych. Zapomniał nazwiska i cyfry, bywały godziny, w których, ledwie mógł pisać.

Księżę matematyków, Gauss przez wiele dziesiątków lat walczył z ustawiczną niedzą.

Euler, jeden z największych geometrów, oslepił w późniejszym wieku. Gaultois, który jeszcze jako dziecko rozwiązywał najtrudniejsze zagadnienia matematyczne, zmarł w 21 roku życia w domu obłąkanych. Wybitny matematyk Abel dożył zaledwie 24 lat. Wielki astronom Klinkerfuet, oddany nalogowi pijactwa, zakończył samobójstwem. A więc widzimy, że rzeczywistość wybitnych ludzi przesładuje jakaś fatalna gwiazda.

Pamiętki.

Virtuti Militari Tajensza Kościuszki.

Paryż w czarnych kolorach Wszędzie brunetki...

„Mężczyźni woła blondynki“ głosiła jeszcze niedawno znana amerykańska pisarka Anita Loos. Gdyby dzisiaj zechciała utrzymać się na wyżynie aktualności, to powinna napisać powieść p. t. „Brunetki góra“...

Albowiem w Paryżu widzi się obecnie same tylko kruczowłose niewlasty...

Blondynki jasne i ciemniejsze, rude i szatynki przemaslowują się na czarno, i to tak dokładnie, że włosy ich przybierają odcień niemal granatowy.

Divy rewjowe i girlsy — czarne Carmen.

Podobno paryżanki doszły do przekonania, że blondynki zyskują przy bliższym wpatrzeniu się, ale mniej efektowne i gina w tłumie.

Z tą manią malowania włosów czarno łączy się rzecz dziwna — wprawdzie zanik szminkowania twarzy. Tak jaskrawe dawniej „zrobione“ rze, niemal maski ustąpiły miejsca prawie naturalnej. Trochę pudru, naturalnie usta — oto wszystko. Artystki ryskie także starszego pokolenia z Co Sorel i Mistinguette na czele propagowały naturalną cerę.

Skończyło się również farbowanie paznokci na fantastyczne kolory. Lada używany obecnie przy manicure jest doróżowy, naśladowujący wiernie naturalną barwę paznokcia.

I jeszcze jedna interesująca nowość w dziedzinie mody: gołonie nadające twarzy szablonowy, lalkowaty wyraz, należy już do przeszłości. Bliższe, silnie zarysowane — są według najnowszej mody cechą rasowości i rodny pełnej charakteru.

Skutki nadmiernego spożywania konserw

ZANIKANIE SZCZĘK U AMERYKANÓW. Przykre strony współczesnej diety.

Nowoczesne badania naukowe ostatnich czasów, zajmujące się fizjognomistycznymi zmianami ludności amerykańskiej, stwierdziły, że twarze Amerykanów stają się coraz bardziej pociągłe co prowadzi do obawy, że ludność Stanów Zjednoczonych z czasem nabędzie rysów „króliczych“.

O rezultatach i konkluzji tych badań pisze Gordon Gorredian w nowojorskiej gazecie „Times“, zaznaczając, że ten nie wątpliwe różnice niezaprzeczenie przypisać należy zmianom w dzisiejszym pożywieniu.

W związku z ostatnim posiedzeniem Stowarzyszenia stomatologów (lekarzy-dentystów) w Ameryce zostało ustalone, że stosowane obecnie pożywienie jest mniej twarde i trudne do rozgryzienia, a zatem łatwiejsze do przełknięcia.

Pokarmy, niewymagające żucia, wpływają na mniejszy rozwój mięśni żucia i szczęk, a fakt ten wywołuje zapadanie się policzków i wysuwanie zębów — a przód — zjawisko ujemne dla piękności i subtelności rysów.

Innym podstawowym powodem redukcji szczęk — jak stwierdzają próby eksperymentalne — naukowe — jest brak dostatecznej ilości wapnia i fosforu w pokarmach. Ekspert podają co do tego następujące wyjaśnienie: „Oba pierwiastki: wapień i fosfor, stanowią najistotniejsze czynniki dla rozwoju szkieletu kostnego w ogóle, a kości ust w szczególności. Tendencje nowoczesnego zastąpienia pokarmów o zawartości tych składników owocami i jarzynami wyłącznie, pozbawia krew właściwych jej własności. Niema w tem nic dziwnego zatem, że — zgodnie ze sprawozdaniem amerykańskiego stomatologa dr. P. A. Squires 80 proc. ludności amerykańskiej odznacza się pewnego rodzaju niedorozwojem szczęk, które bez wapnia i fosforu normalnie rozwijać się nie mogą. Na tem właśnie opiera się wiadomy oddawna bezpośredni związek pomiędzy składnikami pożywienia a charakterystycznymi cechami ras.“

Dalsze wyjaśnienia rzeczoznawcy wykazują, że w wojsku stwierdzono dodatni wpływ racjonalnego doboru pokarmów na rekrutach.

Powszechnie zwraca uwagę, że Japończycy, zjadając sobie sprawę z wpływu diety na typ rasy, zaprowadzili w swych szkołach przepisy dla przeprowadzenia różnorodnych eksperymentów w dziedzinie pożywienia. Japończycy przedewszystkiem dodali do pokarmów, stałe w kraju używanych, ingredjencje stosowane w krajach o ludności rasy wyższej i doszli do zdumiewającego rezultatu, że dzieci, odżywiane tą metodą osiągały wzrost wyższy o kilka cali od dzieci karmionych zwykłym krajowym sposobem.

Reasumując wszystkie te dane według zdania Garrediana należy przyjąć wac zmianę fizjonomii dzisiejszego Amerykanina i przyszłych pokoleń zmiennie diety. Dla poparcia tej teorii przeciwstawia można typ nowoczesnego Amerykanina typowi zeszłego stulecia. Poddano badaniom szereg czaszek ludzkich, odkrytych na starzych cmentarzach, i przekonano się, że czaszki te w rzadki tylko — rzec można — w miarkowych wypadkach odznaczały się słabo rozwiniętymi szczękami i wystającymi zębami.

Nie jest wykluczone, że rozwinięty w Ameryce zwyczaj żucia gumy jest instynktowną reakcją, może zaśle ścisły związek!

Na podobny fakt zwracają uwagę paryżskie pisma, pisząc o ogromnym ożywieniu jakie zapanowało ostatnio w antykarniach i sklepach, zajmujących się handlem starymi księgami.

Ożywienie to jednak nie stoi w związku z jakimś nagłym zainteresowaniem się paryżan bibliofilstwem, a właśnie, jak to wyżej wspomniano, w związku z wylewem Sekwany!

Rzecz wyjaśnia się w sposób bardzo prosty — paryskie antykarnie mieszczą się przeważnie na ulicach po brzoza Sekwany, po oby stronach rzeki. W tym roku w związku z niezwykle

Powódź i książka

Antykwaryjusze paryscy zacierają z radości ręce

Okazuje się, że między tak napozór różnymi zjawiskami, jak wylew rzeki Sekwany i... handelek starymi księzkami, może zaśle ścisły związek!

Spacerując wzdłuż brzegu wiele osób trzymuje się przed wystawami antykwaryjnymi i zainteresowani jakąś książką — „mimowoli“ bibliofilami, a co tam idzie, nabywcami.

Podobno nigdy jeszcze handel starymi książkami nie cieszył się takim powodzeniem, jak od czasu powodzi na wanie...

groźnej powodzi.

Wielkim wylewem rzeki podryżem, wielotysięczne tłumy ludzi nie zbierają się na wybrzeżu, aby zobaczyć rozmiary

Teatr Rewji
„Dobry Wieczór“
ul. Kopernika 16. Tel. 184-66.
dojazd tramwajami 5, 6, 8, 9, 16
Dzisiaj i dni następnych!
KLEJNOTY ŁODZI
Początek przedst. 8 i 10 w.
W soboty, niedz. i św. 6, 8 i 10

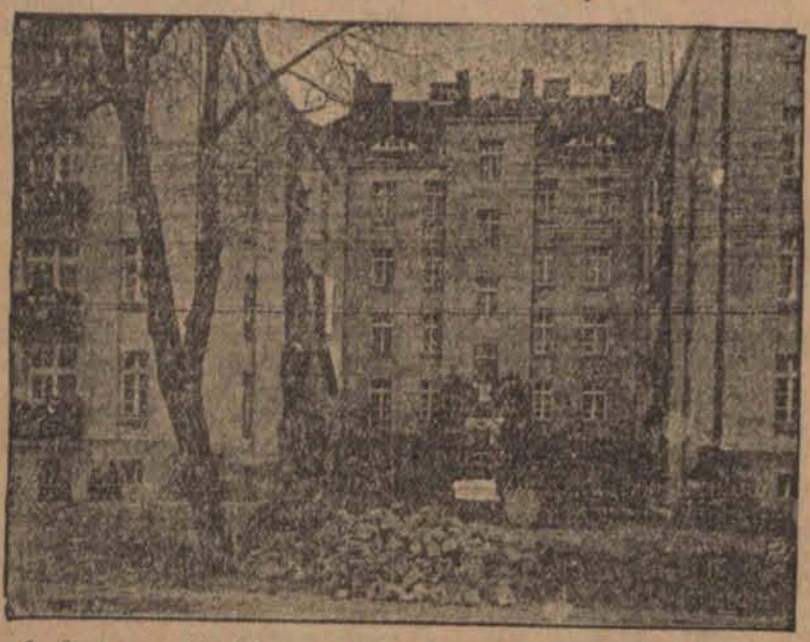
Co nas po pracy rozweseli

- Wieczne rozrywki Łodzi**
- Teatr Miejski: — Kawaler papa.
 - Teatr Kameralny: — Lekomyślna siostra.
 - Teatr Popularny: — Mira Eros.
 - Dobry Wieczór: — Klejnoty Łodzi.
 - Itelenów: — Zwierzyńcy.
 - Wystawa malarstwa i rzeźby, ul. Moniuszki 1 p., czynna od 10 rano do 10 wiecz.
 - Apollo: — Zagłada od Wschodu.
 - Belka: — Dziewczyna z piekła.
 - Casino: — Branka wodza.
 - Corso: — I. Krwawy żart, II. Mogiła wódzów.
 - Capitol: — Pocałunek.
 - Czary: — I. W Belgii nie nowego, II. Tragedja Iwa.
 - Luna: — Słodczy zwycięstwa.
 - Grand Kino: — Białe cienie.
 - Mimosa: — Rozkosze niebezpieczeństwa.
 - Odeon: — I. Prawdziwa miłość awanturzysty, II. Niedobre małżeństwo.
 - Oświetlony: — Dla dorosłych: Czterech łów, — Dla młodzieży: Postrach pustyni.
 - Palace: — Jej wielka nadzieja.
 - Przedwojnie: — Czarna dama.
 - Raj: — I. Zagłada Rosji z Rasputinem, II. brzym gór.
 - Resursa: — Kobieta bez serca.
 - Splendid: — Neapol, śpiwające miasto.
 - Spółdzielnia: — A jednak ciato jest słabe.
 - Wodewil: — I. Prawdziwa miłość awanturzysty, II. Niedobre małżeństwo.
 - Zachęta: — Melodia serc.

WINSZUJEMY:

Jutro: Euzebjuszowi.
Wschód słońca 7.38.
Zachód — 3.24.
Długość dnia 7.46.
Ubyło dnia 7.48.
Tydzień 51.

Akcja budowlana rzędu.

Nowowzbudowany okazały gmach mieszkalny dla podoficerów marynarki wojennej w Gdyni, którego poświęcenie odbyło się onegdaj.

Gdzie siadać w kinoteatrze dźwiękowym?

Zagadnienie to jest dlatego ciekawe, że w kinoteatrze takim łączy się przecież dźwięk z obrazem. A ponieważ światło posiada szybkość 300 tysięcy kilometrów na sekundę, podczas gdy dźwięk pochodzi się znacznie powolniej, bo, tylko z szybkości 3300 metrów na sekundę, więc jasne jest, że zajmą niewłaściwie miejsce będziemy odczuwali rodzaj próżni, na przykład w momencie gdy aktor już otwiera usta, a głos jego usłyszymy na chwilę. Oczywiście są to w małych salach teatralnych różnice znikome, ale są.

Jeżeli w dodatku weźmie się pod uwagę to, że poza ekranem dopiero znajdując się głośniki, które przenoszą dźwięki, to nastąpić może dalsze opóźnienie się dźwięku w stosunku do obrazu. Im dalej więc znajduje się w kinie dźwiękowym widz, tem bardziej narażony jest na możliwość odczuwania tych różnic. Bliższe więc miejsca w kinoteatrze dźwiękowym są bezwarunkowo lepsze tem więcej, że dalsze miejsca prócz powyższej różnicy otrzymują jeszcze bardziej osłabiony głos.

Sposób na niewiernych mężów. Radość mężatek w Kopenhadze.

W Kopenhadze powstał związek dla ochrony zamężnych kobiet duńskich. Celem organizacji jest nakłanianie mężów do szacunku dla prawa małżeńskiego.

W tym celu zorganizowano szeroko rozgłoszoną służbę szpiegowską, mającą czuwać nad mężami. — Żony, należące do związku otrzymują natychmiast dokładne relacje o wszystkich wykroczeniach mężów i przy pomocy organizacji wszczynają odpowiednią akcję w celu zmuszenia mężów do zachowania wierności małżeńskiej.

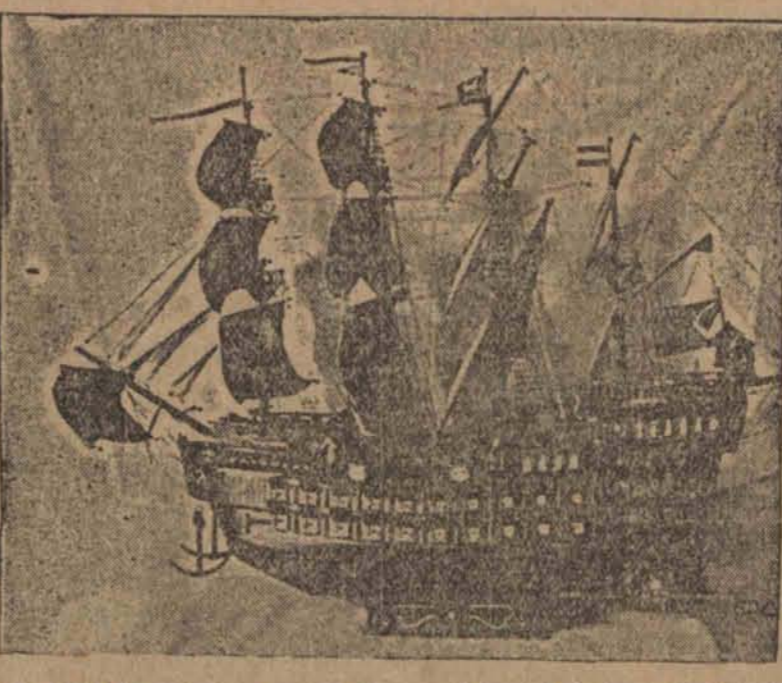
Organizacja ostrzega najpierw kobiety, które nawiązały stosunki z mężami. — Doradza ona tym kobietom aby je zerwały, w przeciwnym razie grozi im

skandalem. Organizacja chlubi się uratowaniem od katastrofy wielu małżeństw, zagrożonych wskutek niewierności mężów.

Dr. med. Niewiażski
ul. Andrzeja 5. Tel. 159-40.
Choroby skórne, weneryczne i moczopłciowe.

Naświetlanie lampą kwarcową.
Przyjmuje od 8 — 11 i od 5 — 9 po poł.
W niedziele i święta od 9 — 1 przed poł.
Dla pań oddzielna poczekalnia.

Model zwycięskiego admirałskiego okrętu „Sw. Jerzy“ z pamiętnej bitwy pod Oliwą w roku 1627.

Model ten został wręczony przez delegację Komitetu Floty Narodowej kiel. rownictwu Państwowej Szkoły Morskiej w Gdyni, z okazji 10-lecia istnienia szkoły.